

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Cob/32/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120254470
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6120254470.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

– 2 –

41Cob/32/2023-293

file_0.png

file_1.wmf

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej, členiek senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a JUDr. Zuzany Konárikovej v právnej veci žalobcu TriPe s.r.o., so sídlom Šípková 14257/22, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 48 145 157, právne zastúpeného JUDr. Katarínou Uhrínovou, advokátkou, so sídlom, Nám. Š. Moyzesa 4, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpenému Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s.r.o., so sídlom Horná 26, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 868 299, o zaplatenie 2.560,02 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 62Cb/112/2020-214 zo dňa 10. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

– 2 –

41Cob/32/2023-293

file_0.png

file_1.wmf

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

I. Odvolanie žalobcu proti prvej výrokovej vete rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 62Cb/112/2020-214 zo dňa 10. mája 2022 odmieta.

II. Späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 1.102,40 Eur s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.102,40 Eur od 09.02.2020 do zaplatenia pripúšťa, rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 62Cb/112/2020-214 zo dňa 10. mája 2022 v tejto časti zrušuje a konanie zastavuje.

III. Vo zvyšnej časti, ktorou súd žalobu zamietol, rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 62Cb/112/2020-214 zo dňa 10. mája v napadnutej druhej výrokovej vete potvrdzuje.

IV. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 62Cb/112/2020-214 zo dňa 10. mája v napadnutej tretej výrokovej vete potvrdzuje.

V. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

- 2 -

41Cob/32/2023-293

file_0.png

file_1.wmf

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

1. Okresný súd Banská Bystrica napadnutým rozsudkom prvou výrokovou vetou zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 188,02 Eur v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Druhou výrokovou vetou žalobu vo zvyšnej časti zamietol a treťou výrokovou vetou rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 85,32 Eur.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2.560,02 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.560,02 Eur od 09. 02. 2020 do zaplatenia, titulom neoprávnene krátenej výšky škody, ktorá vznikla na jeho osobnom motorovom vozidle zn. SEAT LEON, ev. č. A. XXX B. dňa 12. 10. 2019 pri dopravnej nehode v Banskej Bystrici, na ul. 29. augusta, spôsobenej prevádzkou osobného motorového vozidla ev. č. A. XXXXX, patriaceho spoločnosti COFFEE FACTORY, s.r.o., ktoré bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného poisťovňou zmluvou č. 6594031054.

3. Proti vydanému platobnému rozkazu podal žalovaný v zákonnej lehote odpor, v ktorom potvrdil, že žalobca si u žalovaného uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenou dopravnou nehodou, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla v celkovej výške 4.076,--Eur. Taktiež potvrdil, že z tejto sumy žalobcovi priznal a vyplatil len čiastku 1.515,98 Eur s tým, že uplatnenú výšku škody krátil z dôvodov uvedených žalobcom, majúc za to, že krátenie poistného plnenia z jeho strany bolo oprávnené. Žalovaný považoval za neprimeranú dĺžku doby prenájmu náhradného vozidla a za primeranú považoval dobu nájmu v trvaní 40 dní. Žalobcovi nepriznal ani sumu 20,--Eur za pristavenie vozidla, ktoré považoval za náklady nesúvisiace so škodou a sumu 84,02 Eur, teda náklady, ktoré by preukázateľne vznikli žalobcovi užívaním vlastného motorového vozidla.

4. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v konaní nebolo sporné, že dňa 12.10.2019 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bolo poškodené motorové vozidlo žalobcu a sporná nebola ani skutočnosť, že

vinníkom dopravnej nehody bol vodič vozidla, ktoré bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, na základe poisťnej zmluvy uzatvorenej so žalovaným. Súd vyhodnotil ako nespornú aj skutočnosť, že poškodené motorové vozidlo žalobcu bolo opravované v Automobilovej opravovni Ministerstva vnútra SR, kde sa nachádzalo od 14.10.2019 do 13.12.2019. Sporné nebolo ani to, že žalobca si z dôvodu poškodenia vlastného motorového vozidla prenajal od spoločnosti FEMA AUTO s.r.o. náhradné motorové vozidlo značky Volkswagen, typ Jetta 1,4 TSI A/T HIGHLINE, ev. č. A. XXX C., ktoré podľa predloženého protokolu užíval po dobu opravy vozidla od 14.10.2019 do 04.12.2019, kedy bolo náhradné motorové vozidlo odovzdané prenajímateľovi. Za prenájom vozidla v trvaní 52 dní mu bola vystavená faktúra č. č. 2019/036 zo dňa 04.12.2019 v celkovej sume 4.076,--Eur pozostávajúca z nájomného vo výške 4.056,--Eur (52 dní x 78,--Eur) a poplatku za pristavenie a odobratie vozidla vo výške 20,--Eur. Súd považoval taktiež za nesporné, že žalobca uvedenú sumu v plnej výške uhradil a túto si následne uplatnil ako nárok na náhradu škody u žalovaného ako poisťovateľa. Žalovaný uhradil žalobcovi sumu 1.515,98 Eur, keď za primeranú považoval len sumu nájomného po dobu trvania opravy 40 dní v dennej sadzbe 40,--Eur (t. j. 1.600,--Eur), od ktorej odpočítal náklady vo výške 84,02 Eur ako náklady, ktoré by preukázateľne mali vzniknúť žalobcovi užívaním vlastného motorového vozidla, jeho prevádzkou a opotrebením.

5. Súd ďalej skonštatoval, že v priebehu konania žalovaný spochybnil platnosť Zmluvy o nájme dopravného prostriedku, na základe ktorej žalobcovi vznikla povinnosť zaplatiť nájomné za prenájom náhradného vozidla, pričom spornou bola aj otázka primeranej dĺžky doby nájmu náhradného vozidla. Súd mal z predloženej Zmluvy o nájme preukázané, že táto bola uzavretá medzi stranami podľa § 630 a nasl. Obchodného zákonníka dňa 14.10.2019, pričom zmluvné strany uzavreli zmluvu na dobu určitú, keď v čl. II. bod 1 zmluvy sa dohodli na nájme na dobu od 14.10.2019 do 14.11.2019. Súd sa v danom prípade nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že uzavretú zmluvu je potrebné považovať za absolútne neplatný právny úkon z dôvodu, že prenajímateľ nebol vlastníkom ani držiteľom prenajímaného vozidla. Podľa názoru súdu nie je vylúčené, že prenajímateľ mohol mať prenajaté vozidlo v oprávnenej držbe, na základe čoho bol oprávnený toto vozidlo aj prenajať. Súd ďalej skonštatoval, že v danom prípade pri rozhodovaní vzal do úvahy skutočnosť, že žalobca nekonal s dostatočnou obozretnosťou, keď zmluvu o nájme dopravného prostriedku uzavrel v súlade s § 630 ods. 2 Obchodného zákonníka písomnou formou na dobu určitú od 14.10.2019 do 14.11.2019 a po uplynutí tejto doby nepristúpil k uzavretiu písomného dodatku k tejto zmluve, v rámci ktorého by došlo k zmene doby nájmu predmetného vozidla. V konaní nebolo sporné, že žalobca náhradné vozidlo užíval aj po uplynutí písomne dohodnutej doby nájmu, teda aj v období od 15.11.2019 do 04.12.2019, pričom ani nepopieral, že po uplynutí dohodnutej doby nájmu užíval predmetné vozidlo bez uzavretia písomného dodatku k tejto zmluve. Súd skonštatoval, že s poukazom na ust. § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka je písomne uzavretú dohodu možno meniť iba písomne. Keďže zmluva o nájme dopravného prostriedku podľa § 630 ods. 2 Obchodného zákonníka vyžaduje písomnú formu, pričom aj podľa § 263 ods. 2 Obchodného zákonníka sa strany nemôžu odchýliť od zákonných ustanovení, ktoré ustanovujú povinnú písomnú formu právneho úkonu, bolo predĺženie doby nájmu inak, ako písomnou formou vylúčené. Hoci žalobca zaplatil za prenájom náhradného vozidla nájomné vo výške zodpovedajúcej celej dobe jeho užívania, konkludentné uzavretie dohody o užívaní predmetného vozidla po uplynutí písomne dohodnutej doby nájmu, bolo v rozpore s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, preto súd takúto dohodu považoval v zmysle § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka za neplatný právny úkon, keďže nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon. Vzhľadom na uvedené uzavrel, že na základe neplatného právneho úkonu v období od 15.11.2019 do 04.12.2019 nemôže takéto užívanie náhradného motorového vozidla zakladať nárok žalobcu na náhradu škody spočívajúcu v nákladoch na prenájom náhradného vozidla a tento nárok mu vznikol len za obdobie písomne dohodnutej doby nájmu od 14.10.2019 do 14.11.2019.

6. Podľa názoru súdu bola ďalšou spornou otázkou otázka výšky skutočnej škody. Účastníci zmluvy o nájme dopravného prostriedku si dohodli nájom dennej sadzby vo výške 78,--Eur. V tejto súvislosti súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 MCdo 3/2015, v zmysle ktorého skutočnú škodu, spočívajúcu v nákladoch na vypožičanie náhradného vozidla, ktorá prevyšuje náklady na prevádzku vlastného motorového vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť v plnom rozsahu, v akom náklady boli vynaložené nutne a účelne na vypožičanie (nájom) náhradnej veci, zodpovedajúcej parametrom pôvodnej veci, z užívania ktorej bol žalobca vylúčený po určitú dobu. Rozsah náhrady, ku ktorej je zodpovedná osoba povinná, je obmedzený hľadiskom účelnosti.

7. Súd ďalej uviedol, že za účelom preukázania obvyklej ceny nájomného v danej lokalite a v čase, tak žalobca, ako aj žalovaný predložili cenové ponuky viacerých autopožičovní, pričom žalobca označil aj konkrétne typy motorových vozidiel, ktoré svojim technickým vybavením zodpovedajú parametrov na prenajatého motorového vozidla žalobcu, kde denná sadzba nájmu sa pohybovala od 72,--Eur do 125,--Eur. Jednalo sa o cenníky autopožičovní platné od 01.04.2017 do 01.07.2019. Naproti tomu žalovaný neuviedol, ktoré z ponúkaných vozidiel na prenájom v ním predložených cenníkoch zodpovedajú technickým parametrom poškodeného vozidla žalobcu, tieto obsahovali vozidlá rôznych kategórií a cena za prenájom sa pohybovala od 22,--Eur do 56,--Eur, s tým, že išlo o ponuku zo dňa 8.4.2020 aktuálnu v čase podania odporu, nie v čase doby prenájmu vozidla a vzniku škody. Podľa názoru súdu žalovaný dostatočne nepreukázal obvyklú cenu prenájmu obdobných vozidiel v danom čase, keď pokles ceny nájmu mohol byť ovplyvnený aj v súvislosti s poklesom dopytu v období prvej vlny pandémie spojenej so šírením ochorenia COVID – 19. Vzhľadom na takto produkované dôkazy oboch strán sporu potom súd prvej inštancie pri určovaní primeranej ceny prenájmu vychádzal z predloženej Zmluvy o nájme dopravného prostriedku, ktorá zodpovedala obvyklej cene nájmu preukazovanej žalobcom. Za primeranú súd však považoval cenu vyplývajúcu z cenníka požičovne, s ktorou žalobca uzatvoril nájomnú zmluvu, kde pre dané vozidlo autopožičovňa stanovila mesačný nájom bez obmedzeného počtu najazdených kilometrov vo výške 1.704,--Eur. Súd bol toho názoru, že pokiaľ žalobca uzatváral zmluvu na obdobie od 14.10.2019 do 14.11.2019, teda nesporne išlo o nájom vozidla na jeden mesiac, mal možnosť pri uzatváraní zmluvy dohodnúť pre seba výhodnejšie zmluvné podmienky a dohodnúť nižšiu cenu nájmu oproti cene, na ktorú sa zmluvou zaviazal. Žalovaný v tomto prípade nezodpovedá za nehospodárne konanie žalobcu, preto súd dospel k záveru, že žalobcovi prináleží len náhrada skutočnej škody v rozsahu 1.704,--Eur, ktorá zodpovedá cene mesačného nájmu vozidla. Pokiaľ ide o žalovaným nepriznanú spornú sumu 84,02 Eur za opotrebenie vozidla žalobcu spočívajúcu v rozdiel technických hodnôt pred a po prirátaní najazdených kilometrov (68,08 Eur) a paušálnom znížení nákladov (15,94 Eur), súd pripustil, že za skutočné náklady je v tomto prípade potrebné považovať len náklady, ktoré predstavujú rozdiel medzi nákladmi za prenájom vozidla a nákladmi, ktoré by mal žalobca ako poškodený na prevádzku svojho motorového vozidla. Teda od priznaných nákladov súvisiacich s prenájomom náhradného vozidla je potrebné odpočítať náklady, ktoré by vznikli v majetkovej sfére žalobcu, ak by používal vlastné motorové vozidlo. V tejto súvislosti však žalovaný dostatočným spôsobom nepresvedčil súd o správnosti svojho výpočtu, keď v priebehu konania nevedel zodpovedať otázku, z akého právneho predpisu pri výpočte tzv. amortizácie vychádzal. Súd sa potom stotožnil s názorom žalobcu, že správnosť žalovaným uvádzaného výpočtu rozdielu technických hodnôt vozidla nie je overiteľný. Súd obranu žalovaného v tejto časti nepovažoval za preukázanú.

8. V súvislosti s ďalšou žalovaným nepriznanou čiastkou 20,--Eur súd konštatoval, že otázka, či náklady na nájom náhradného vozidla boli nutné a účelné, závisí vždy na posúdení konkrétnych okolností prípadu. Dôkazné bremeno o výnimočných okolnostiach odôvodňujúcich v konkrétnom prípade priznanie náhrady v čiastke vyššej než je obvyklá potreba k prenájomu porovnateľného vozidla zaťažuje žalobcu. Bolo preto povinnosťou žalobcu zdôvodniť a preukázať nevyhnutnosť vynaloženia nákladov vo výške 20,--Eur súvisiacich s pristavením a odobratím vozidla. Žalobca neuviedol žiadne bližšie okolnosti odôvodňujúce uhradiť tento poplatok a táto potreba nevyplýva ani zo samotnej zmluvy o nájme dopravného prostriedku. Z uvedeného dôvodu súd túto čiastku nepovažoval za nevyhnutný výdavok súvisiaci so spôsobenou škodou a túto náhradu žalobcovi nepriznal.

9. Na základe uvedeného skutkového a právneho stavu súd rozsah skutočnej škody žalobcu určil na sumu 1.704,--Eur a vzhľadom na to, že žalovaný z tejto sumy vyplatil žalobcovi len sumu 1.515,98 Eur, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 188,02 Eur predstavujúcu rozdiel medzi skutočnou škodou žalobcu a poskytnutým plnením zo strany žalovaného. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

10. Súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi ani uplatnené príslušenstvo k istine, a to nárok na úrok z omeškania s poukazom na ust. § 11 ods. 6 a 7 zákona o PZP. V konaní nebolo sporné, že žalovaný si svoju zákonnú povinnosť splnil, keď žalobcovi listom zo dňa 28.01.2020 oznámil, že došlo k ukončeniu šetrenia poisťnej udalosti a zároveň mu oznámil výšku priznaného plnenia, kde podrobne uviedol spôsob výpočtu priznanej čiastky a dôvody, pre ktoré nepriznal žalobcovi poisťné plnenie v plnej výške. Súd je toho názoru, že pri určovaní okamihu omeškania žalovaného s plnením peňažného záväzku je potrebné vychádzať z ust. § 11 ods. 7 o PZP, ktorý v prípade sporu ohľadom výšky náhrady škody ukladá poisťovateľovi povinnosť zaplatiť poisťné plnenie do 15 dní po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z rozhodnutia súdu nevyplýva iná lehota na poskytnutie

poistného plnenia. Vzhľadom na to, že predmetom konania bolo určenie rozsahu skutočnej škody žalobcu, žalovaný sa môže dostať do omeškania s plnením náhrady škody až vtedy, ak po právoplatnosti súdneho rozhodnutia v lehote 15 dní, resp. v súdom určenej lehote priznanú náhradu škody žalobcovi neuhradí. Nakoľko uvedená situácia zatiaľ nenastala, obrana žalovaného je v tomto prípade dôvodná.

11. O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 255 ods. 2 CSP tak, že náhradu trov konania pomerne rozdelil, keďže v konaní bol žalobca úspešný len čiastočne. V danom prípade súd vyhovel žalobe žalobcu v časti o zaplatenie istiny 188,02 Eur, čo v pomere k celému predmetu konania, teda k sume 1.560,02 Eur predstavuje 7,34 %. V časti o zaplatenie istiny 2.372,--Eur s príslušenstvom súd žalobu zamietol, teda v tejto časti mal úspech žalovaný a v pomere k celému predmetu konania ide o úspech vo výške 92,66 %. Vzhľadom na pomer úspechu žalobcu k úspechu žalovaného čistý úspech v konaní mal žalovaný, a to v rozsahu 85,23 % (02,66 % - 7,34 %).

12. Proti rozsudku, a to vo všetkých výrokoch I. – III. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý uviedol, že s rozhodnutím súdu nesúhlasí a poukazuje na odvolací dôvod podľa § 365 písm. h/ CSP, teda že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí.

13. Žalobca s právnym názorom Okresného súdu Banská Bystrica v bode 31 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nesúhlasí a tvrdí, že súd pri zamietnutí náhrady škody za obdobie od 15.11.2019 do 04.12.2019 vec nesprávne právne posúdil. Podľa názoru žalobcu je nepochybné, že zmluva o nájme dopravného prostriedku bola uzavretá podľa § 630 Obchodného zákonníka na dobu určitú a bola ukončená uplynutím dohodnutej doby nájmu dňa 14.11.2019. Zmluvné strany si dobu nájmu písomne nepredĺžili, ako potvrdil konateľ žalobcu na pojednávaní dňa 12.04.2022. Aj po uplynutí doby nájmu žalobca užíval náhradné vozidlo prenajímateľa za rovnakých podmienok, ako boli dohodnuté v zmluve o nájme dopravného prostriedku za výšku nájmu v sume 78,--Eur na deň a prenajímateľ s tým súhlasil. Nebolo sporné, že žalobca náhradné vozidlo odovzdal prenajímateľovi dňa 04.12.2019 a za prenájom za obdobie od 14.10.2019 do 04.12.2019 zaplatil. Žalobca sa domnieva, že ústna dohoda o užívaní náhradného vozidla medzi žalobcom a prenajímateľom za obdobie od 15.11.2019 do 04.12.2019 nebola neplatným právnym úkonom s poukazom na prejav vôle oboch zmluvných strán podľa § 266 ods. 1, 3 Obchodného zákonníka. Vyjadrovala vôľu žalobcu prenajať si vozidlo na dočasné užívanie za dohodnutú odplatu, s čím prenajímateľ súhlasil. Zmluvné strany tak dňa 15.11.2019 uzatvorili podľa § 262 ods. 2 Obchodného zákonníka inominátnu zmluvu, ktorá mala všetky náležitosti zmluvy o nájme podľa § 663 Občianskeho zákonníka a nevyžadovala si písomnú formu. Ak by aj záver súdu prvej inštancie o neplatnosti zmluvy o nájme za obdobie od 15.11.2019 do 04.12.2019 bol správny, žalobca by za uvedené obdobie prenajaté vozidlo užíval bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka a na jeho strane by vznikla povinnosť vydať prenajímateľovi za jeho užívanie bezdôvodné obohatenie vo výške dohodnutého nájmu. Žalobcovi by preto ako poškodenému vznikla rovnaká ujma v majetkovej sfére – škoda, ktorú je žalovaný ako poisťovateľ povinný uhradiť – bez ohľadu na vznik relevantného právneho titulu, t. j. nájomnej zmluvy alebo bezdôvodného obohatenia. Žalobca preto tvrdí, že mu patrí plná náhrada za vzniknutú škodu, a to za obdobie od 14.10.2019 do 04.12.2019.

14. Ďalej uviedol, že si uplatnil náhradu škody spočívajúcu v nájme náhradného vozidla v trvaní 52 dní. Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že žalovaný považoval za oprávnený prenájom náhradného vozidla v trvaní 40 dní, t. j. od 14.10.2019 do 22.11.2019, keď vykonal úhradu za užívanie náhradného motorového vozidla aj za obdobie, ktoré nebolo kryté písomnou zmluvou o nájme dopravného prostriedku, a tak dobrovoľným plnením určil dĺžku odplaty za nájom náhradného vozidla v trvaní 40 dní za nespornú. Za nesporný by preto mohol súd považovať iba nárok žalobcu na náhradu škody za prenájom vozidla v trvaní 12 dní. Súd nesprávne vyhodnotil nespornosť dĺžky nájmu, keď rozhodol oprávnenosti nároku žalobcu na náhradu škody iba za obdobie od 14.10.2019 do 14.11.2019 a nie minimálne do 22.11.2019. Ak súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobca za obdobie od 15.11.2019 do 04.12.2019 nemá nárok na náhradu škody pochybil a vec nesprávne právne posúdil.

15. Žalobca ďalej uviedol, že súhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý za primeranú cenu nájmu považoval sumu 1.704,--Eur mesačne, vychádzajúc z cenníka požičovne, s ktorou žalobca uzatvoril nájomnú zmluvu na dané vozidlo. Preto za primeranú považuje cenu nájmu 56,80 Eur denne (1.704,--Eur/30 dní). Skutočná výška škody tak pre žalobcu predstavuje 2.973,60 Eur (52 dní x 56,80 Eur a 20,--Eur za pristavenie vozidla), z čoho žalovaný uhradil 1.515,98 Eur. Rozdiel medzi skutočnou

škodou a plnením žalovaného predstavuje sumu 1.457,62 Eur, na zaplatení ktorej žalobca naďalej trvá. Vzhľadom k tomu, že žalobca v žalobnom návrhu si uplatnil nárok na zaplatenie sumy 2.560,02 Eur, týmto žalobca podľa § 144, 145 ods. 2 CSP berie svoj návrh v časti uplatnenej sumy 1.102,40 Eur a 5% ročného úroku z omeškania zo sumy 1.102,04 Eur od 09.02.2020 do zaplatenia späť a žiada konanie zastaviť. Predmetom odvolania je zaplatenie sumy 1.457,62 Eur s príslušenstvom.

16. Žalobca ďalej uviedol, že nesúhlasí so zamietnutím nároku na úrok z omeškania. Zotrváva na svojom stanovisku, že ust. § 11 ods. 8 zákona o PZP má povahu sankcie za nesplnenie nepeňažnej povinnosti uvedenej v § 11 ods. 3 uvedeného zákona poisťovateľom a má pôsobiť preventívne, aby poisťovateľ v určenej lehote prešetril škodovú udalosť, poškodenému oznámil výsledok tohto šetrenia a rozsah poistného plnenia.

17. Žalobca si voči žalovanému uplatnil nárok na zaplatenie skutočnej škody, teda peňažné plnenie podľa ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, preto pre prípad omeškania žalovaného s plnením peňažného dlhu je potrebné aplikovať ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania. Pohľadávka žalobcu predstavuje škodu, ktorá mu vznikla konaním škodcu, poisteného pre tento prípad u žalovaného. Žalobca mal podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP právo, aby si svoj nárok na náhradu škody uplatnil priamo u poisťovateľa a nie škodcu, svoje právo využil, avšak charakter jeho pohľadávky sa v dôsledku subjektu, ktorý škodu za škodcu zaplatil nezmenil. Pokiaľ by žalobca žaloval priamo škodcu za rovnakého skutkového stavu, nárok na zaplatenie úroku z omeškania by mu s poukazom na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vznikol najneskôr nasledujúcim dňom po doručení žalobného návrhu podľa § 563 Občianskeho zákonníka. Ak súd nárok žalobcu na príslušenstvo pohľadávky odmieta priznať s odkazom na ust. § 11 ods. 8 zákona o PZP, znevýhodňuje tým poškodeného, ktorý na vzniku škody nenesie žiadnu vinu a s poisťovňou nemá žiadny zmluvný vzťah. Uviedol, že ak žalovaný oznámil žalobcovi v určenej lehote, že bude plniť iba čiastočne, nezbavuje ho to povinnosti v prípade úspechu žalobcu v súdnom konaní zaplatiť aj úroky z omeškania, pretože si svoju povinnosť riadne prešetril škodovú udalosť a plniť v zákonnej lehote nesplnil. Žalobca trvá na tom, že ako poškodený má nárok na úroky z omeškania, keďže žalovaný škodu nezaplatil riadne a včas. Ak súd prvej inštancie nárok žalobcovi nepriznal, pochybil z dôvodu, že vec nesprávne právne posúdil.

18. Ďalej uviedol, že cenu za pristavenie vozidla považuje žalobca za primeranú, vychádzala z nákladov, ktoré musel prenajímateľ vynaložiť na pristavenie vozidla z miesta sídla firmy do miesta odovzdania a prevzatia vozidla s prihliadnutím na to, že prenajímateľ musel zabezpečiť aj dovoz a odvoz šoféra, ktorý náhradné vozidlo odovzdal žalobcovi ako poškodenému. Jedná sa o čiastku, ktorú žalobca v súvislosti s prenájomom vozidla reálne vynaložil, je súčasťou škody, preto má za to, že žalobca na zaplatenie sumy 20,--Eur má nárok.

19. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP zmenil a po pripustení čiastočného späťvzatia rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.457,62 Eur s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.457,62 Eur od 09.02.2020 do zaplatenia s tým, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvostupňového konania a žalobca má právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

20. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že je toho názoru, že nie je daný žiadny z odvolacích dôvodov, ktoré žalobca vo svojom odvolaní označil a odvolanie žalobcu je nedôvodné, obsahujúce tvrdenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a tieto tvrdenia popiera. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica považuje žalovaný v celom rozsahu za správny a zákonný, má za to, že okresný súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s právnym aj skutkovým stavom veci a v napadnutom rozhodnutí náležite odôvodnil právne závery, ku ktorým v priebehu konania dospel.

21. Z vykonaných dôkazov vyplynulo, že žalobca uzavrel s prenajímateľom písomnú Zmluvu o nájme dopravného prostriedku v zmysle ust. § 630 a nasl. Občianskeho zákonníka (správne Obchodného zákonníka, pozn. odvolacieho súdu). Predmetná zmluva bola uzatvorená na dobu určitú od 14.10.2019 do 14.11.2019. Po uplynutí doby nájmu nedošlo medzi zmluvnými stranami k uzatvoreniu písomného dodatku, v rámci ktorého by došlo k predĺženiu doby nájmu. Napriek uvedenej skutočnosti žalobca naďalej užíval prenajaté motorové vozidlo až do 04.12.2019. Žalovaný sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou súdu, že žalobca nekonal s dostatočnou obozretnosťou, keď Zmluvu o nájme

dopravného prostriedku uzavrel na dobu určitú, resp. keď po uplynutí zmluvne dohodnutej doby nájmu neuzavrel s prenajímateľom dodatok k zmluve, v rámci ktorého by dobu nájmu predĺžil.

22. Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdí, že náhradu prenájmu vozidla za obdobie od 15.11.2019 do 04.12.2019 si neuplatnil titulom Zmluvy o nájme dopravného prostriedku, ale titulom bezdôvodného obohatenia, resp. titulom inominátnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a prenajímateľom dňa 15.11.2019, tak žalovaný s takouto argumentáciou žalobcu nesúhlasí a v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že predmetná argumentácia žalobcu sa po prvýkrát objavuje až v tomto odvolacom konaní. Z uvedeného dôvodu žalovaný zastáva názor, že odvolací súd by na predmetné argumenty žalobcu nemal prihliadať, pretože žalobca mohol a v rámci uplatnenia prostriedkov procesného útoku aj mal takéto argumenty použiť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Okrem uvedeného je potrebné zdôrazniť, že zo žaloby a taktiež aj z neskorších vyjadrení žalobcu v rámci konania pred súdom prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že žalobca si na súde uplatnil nárok na náhradu škody, pričom tento nárok žalobca od začiatku konania odvodzoval zo Zmluvy o nájme dopravného prostriedku zo dňa 14.10.2019. Keďže sa jedná o prostriedok procesného útoku uplatnený žalobcom oneskorene (prvýkrát až v odvolaní), pričom zároveň tento prostriedok procesného útoku nespĺňa predpoklady novoty podľa § 366 CSP, odvolací súd by na toto tvrdenie žalobcu nemal vôbec prihliadať.

23. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, žalovaný sa v plnom rozsahu stotožňuje s názorom a odôvodnením súdu obsiahnutým v bode 37 a 38 predmetného rozsudku a zastáva názor, že súd správne ustálil, že žalobcovi nárok na zaplatenie príslušenstva v podobe úroku z omeškania nevznikol. Súd s poukazom na ustanovenia zákona o PZP postupoval dôsledne pri posudzovaní nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/151/2016 zo dňa 14.06.2016. Žalovaný si svoju zákonnú povinnosť splnil listom zo dňa 28.01.2020, keď žalobcovi oznámil, že došlo k ukončeniu šetrenia poistnej udalosti a zároveň mu oznámil výšku poistného plnenia ako aj dôvod jeho krátenia. V tomto smere zastáva žalovaný názor, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v ust. § 11 ods. 8 zákona o PZP je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v ust. § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zákona o PZP v trojmesačnej lehote od oznámenia poškodeného od škodovej udalosti skončiť prešetrovanie a oznámiť poškodenému jeho závery. Účelom tejto sankcie je ochrana poškodeného v tom, aby poisťovňa pod následkom tejto peňažnej sankcie neostala nečinná a aby bola nútená oznámiť najneskôr v lehote troch mesiacov od nahlásenia škodovej udalosti poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Sankcia v podobe úrokov z omeškania je tak viazaná výlučne na nesplnenie tejto povinnosti bez ohľadu na to, ako bolo v konečnom dôsledku o nároku žalobcu na poskytnutie poistného plnenia v sporovom konaní rozhodnuté. Relevantné je podľa žalovaného to, či do troch mesiacov od nahlásenia škodovej udalosti poškodeným ukončil šetrenie poistnej udalosti poškodeného a poskytol poistné plnenie poškodenému.

24. Uviedol, že predmetná otázka bola už riešená v judikatúre Najvyššieho súdu SR (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017; sp. zn. 1Cdo/212/2017 zo dňa 26.02.2017), ale aj v rozhodnutiach Krajského súdu v Žiline (napr. rozhodnutie zo dňa 27.08.2019 sp. zn. 11Co/163/2019). Najvyšší súd ako súd dovolací dospel k záveru, že „žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z.“

25. S poukazom na uvedené žalovaný považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné, navrhol, aby odvolací súd v súlade s ust. § 387 CSP rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

26. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

27. Žalovaný písomným podaním zo dňa 31.03.2023 oznámil súdu svoje súhlasné stanovisko s čiastočným späťvzatím žaloby.

28. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP, pretože nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a nevyžaduje to ani dôležitý verejný záujem.

Rozsudok bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

29. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa domáhal zaplata sumy 2.560,02 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne titulom neoprávnene krátenej výšky škody, ktorá mu vznikla na základe nájmu dopravného prostriedku, ktorej predmetom bol nájom náhradného motorového vozidla, keďže po dopravnej nehode bolo motorové vozidlo žalobcu nutné opraviť.

30. Odvolací súd zistil, že žalobca za prenájom motorového vozidla uhradil prenajímateľovi sumu 4.076,--Eur, a to za 52 dní pri výške denného nájomného 78,--Eur s DPH na deň a sumu 20,--Eur za pristavenie a odobratie náhradného vozidla.

31. Žalovaný uhradil žalobcovi sumu 1.515,98 Eur, keď listom z 28.11.2020 oznámil poistné plnenie v tejto výške. Dobu prenájmu žalovaný priznal za 40 dní s ohľadom na potrebné vykonanie ohliadok, kalkuláciu nákladov na opravu a rozsah vykonaných prác a za prenájom mu priznal sadzbu 40,--Eur/deň. Za neprimerané náklady považoval pristavenie vozidla v sume 20,--Eur a znížil plnenie o opotrebovanie spočívajúce v rozdiel technických hodnôt pred a po prirátaní najazdených kilometrov a paušálne zníženie 0,01e za 1 km.

32. Z obsahu spisu odvolací súd ďalej zistil, že dňa 14.10.2019 uzavrel žalobca ako nájomca so spoločnosťou FEMA AUTO, s. r. o. ako prenajímateľom Zmluvu o nájme dopravného prostriedku, predmetom ktorej bol záväzok prenajímateľa prenechať nájomcovi v čl. I. bod 2 špecifikovaný dopravný prostriedok, motorové vozidlo na dočasné užívanie a záväzok nájomcu zaplatiť odplatu prenajímateľovi. V čl. II. bod 1 si zmluvné strany dohodli dobu nájmu od 14.10.2019 do 14.11.2019. V čl. III. bod 1 si zmluvné strany dohodli nájomné, a to 78,--Eur/1 deň s obmedzením počtu najazdených km, a to 5000/ mesiac. Nad limit 0,22 Eur/km.

33. V závere zmluvy bol uvedený cenník požičovne, z ktorého vyplýva mesačné nájomné za Volkswagen Jetta 1,4TSI, teda taký typ motorového vozidla, aké bolo predmetom zmluvy o nájme mesačné nájomné za vozidlo bez obmedzeného počtu najazdených kilometrov v sume 1.704,--Eur. Vzhľadom na uvedené považoval súd prvej inštancie za oprávnený nárok žalobcu sumu 1.704,--Eur, ktorá zodpovedá výške mesačného nájmu vozidla, s ktorým právnym záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Pokiaľ samotný prenajímateľ v Zmluve o nájme dopravného prostriedku stanovil cenu mesačného nájmu za totožný typ vozidla, aké bolo žalobcovi prenajaté, v sume 1.704,--Eur, nepovažoval ani odvolací súd za oprávnené uplatňovať si zo strany žalobcu nájomné vo výške 78,--Eur/1 deň.

34. Žalovaný v priebehu konania spochybňoval platnosť Zmluvy o nájme dopravného prostriedku z dôvodu, že zmluvné strany uzavreli zmluvu na dobu určitú, teda od 14.10.2019 do 14.11.2019 a namietal aj skutočnosť, že prenajímateľ nebol vlastníkom ani držiteľom prenajatého vozidla. Súd prvej inštancie obranu žalovaného ohľadne vlastníctva motorového prostriedku s prenajímateľom vozidla neuznal za dôvodnú a na túto námietku žalovaného spochybňujúcu platnosť uzavretej zmluvy o nájme dopravného prostriedku neprihliadol. Zároveň však súd prvej inštancie poukázal na to, že Zmluva o nájme dopravného prostriedku uzavretá v zmysle § 630 ods. 1 Obchodného zákonníka vyžaduje písomnú formu a pokiaľ žalovaný po uplynutí doby stanovenej v zmluve nepristúpil k uzavretiu písomného dodatku k zmluve, v rámci ktorého by došlo k zmene doby nájmu predmetného vozidla, správne považoval takúto dohodu – užívanie motorového vozidla bez písomného dodatku za neplatný právny úkon v zmysle § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

35. Žalobca v odvolaní tvrdil, že ústna dohoda o užívaní náhradného motorového vozidla medzi žalobcom a prenajímateľom za obdobie od 15.11.2019 do 04.12.2019 bola tzv. inominátnou zmluvou podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorá mala všetky náležitosti zmluvy o nájme podľa § 663 Občianskeho zákonníka a nevyžadovala si písomnú formu. Uviedol, že ak by aj záver súdu prvej inštancie o neplatnosti zmluvy o nájme za obdobie od 15.11.2019 do 04.12.2019 bol správny, na strane žalobcu by vzniklo bezdôvodné obohatenie z dôvodu užívania vozidla, pričom táto suma mu bola vyfakturovaná a celú sumu riadne uhradil.

36. Odvolací súd konštatuje, že predkladanie dôkazov a unesenie dôkazného bremena je v sporovom konaní úlohou a zodpovednosťou strán. Rovnako platí, že v sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, pričom sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy.

Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a svoje tvrdenia preukazovať dôkazmi, ako aj obsah tejto jej povinnosti sa odvíja od hmotného práva. V rámci dokazovania v sporovom konaní platí zásada, že každá strana musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, t. j. kto tvrdí ten dokazuje. Strana musí preukázať to čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jej tvrdenia za základ svojho rozhodnutia.

37. K uvedenému tvrdeniu žalobcu odvolací súd poznamenáva, že je mu známa judikatúra súdov SR, podľa ktorej právna kvalifikácia je vždy vecou súdu v zmysle zásady *iura novit curia*, preto ani právna kvalifikácia nie je obligátnou náležitosťou žaloby, avšak v danom prípade možno konštatovať, že tvrdené skutkové okolnosti pri nájomnej zmluve nie sú totožné ako skutkové okolnosti pri inomínatnej zmluve a bezdôvodnom obohatení, ktoré je založené na iných skutkových okolnostiach a aj výška bezdôvodného obohatenia vychádza z iných skutočností. V prípade, ak by súd posudzoval nárok žalobcu podľa ustanovení § 262 ods. 2 Obchodného zákonníka, prípadne § 451 a nasledujúce Občianskeho zákonníka a chcel by podriadiť právnu kvalifikáciu skutkového stavu určitej právnej norme, musel by žalobca uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré by umožnili súdu, aby uplatnený nárok právne kvalifikoval inak, ako si ho uplatnil žalobca, čo sa v tomto prípade nestalo. Žalobca musí v žalobe opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy ktorých sa dovoľáva, a to tak, aby zo žaloby bolo zjavné, čoho sa domáha. Žalobca musí teda uviesť nie len žalobný petit, ale aj právne rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok právne kvalifikoval, pretože je rozdiel v nárokoch na dokazovanie a tiež v nárokoch na osvedčenie výšky a podstaty uplatneného nároku. V súdenom prípade nemožno preto nárok žalobcu za obdobie, keď si účastníci nájomnej zmluvy predĺžili svoj vzťah písomným dodatkom podradiť ani pod inomínatnu zmluvu, ani pod bezdôvodné obohatenie. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom okresného súdu, ktorý skonštatoval, že konkludentné uzavretie dohody o užívaní predmetného vozidla po uplynutí písomne dohodnutej doby nájmu, bolo v rozpore s ust. § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka a s poukazom na ust. § 263 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého sa strany nemôžu odchýliť od zákonných ustanovení, ktoré ustanovujú povinnú písomnú formu právneho úkonu (§ 630 ods. 2 Obchodného zákonníka). Keďže právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon, dospel odvolací súd k záveru, že užívanie náhradného motorového vozidla na základe neplatného právneho úkonu v období od 15.11.2019 do 04.12.2011 nemôže zakladať nárok žalobcu na náhradu škody.

38. Žalobca vzal v rámci odvolania žalobu v časti o zaplatenie uplatnenej sumy 1.102,40 Eur a 5% ročného úroku z omeškania zo sumy 1.102,40 Eur od 09.02.2020 do zaplatenia späť a žiadal konanie v tejto časti zastaviť.

39. Podľa § 370 ods. 1 CSP ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

40. Podľa § 370 ods. 2 CSP súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

41. Dispozičný princíp, ktorým je ovládané začatie konania sa prejavuje aj v možnosti žalobcu vziať žalobu späť. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby, ku ktorému došlo po rozhodnutí súdu prvej inštancie, avšak skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vzhľadom na to, že žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasil, odvolací súd späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 1.102,40 Eur s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.102,40 Eur od 09.02.2020 do zaplatenia pripustil, rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 62Cb/112/2020-214 zo dňa 10.mája 2022 v tejto časti zrušil a konanie zastavil.

42. Žalobca v odvolaní naďalej zotrval na priznaní nájomného v počte 52 dní v sume 56,80 Eur/1 deň, teda vo výške 2.953,60 Eur + 20,--Eur za pristavenie vozidla. V odvolaní žalobca namietol aj tú skutočnosť, že samotný žalovaný považoval za oprávnený prenájom vozidla v trvaní 40dní, t. j. od 14.10.2019 do 22.11.2019, keďže vykonal úhradu za užívanie náhradného motorového vozidla aj za obdobie, ktoré nebolo kryté písomnou zmluvou o nájme dopravného prostriedku a dobrovoľným plnením určil dĺžku odplaty za nájom náhradného vozidla v trvaní 40dní za nespornú. Preto by súd prvej inštancie mohol za sporný považovať iba nárok žalobcu na náhradu škody za prenájom vozidla v trvaní 12dní.

43. K uvedenej námietke žalobcu odvolací súd uvádza, že žalovaný už v konaní pred súdom prvej inštancie spochybnil platnosť Zmluvy o nájme dopravného prostriedku, ktorá bola v písomnej forme uzavretá len na obdobie od 14.10.2019 do 14.11.2019. Pokiaľ žalovaný priznal v rámci poistného plnenia žalobcovi primeranú dobu nájmu 40 dní, bolo to rozhodnutie žalovaného a uvedená skutočnosť nemá vplyv na to, že podľa ust. § 630 ods. 2 Obchodného zákonníka zmluva o nájme dopravného prostriedku vyžaduje písomnú formu a pokiaľ bola v písomnej forme uzavretá len na jeden mesiac, rozhodol súd prvej inštancie správne, keď za oprávnený považoval nájom vo výške 1.704,--Eur tak, ako bol uvedený v Zmluve o nájme dopravného prostriedku. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že pokiaľ z predmetnej zmluvy o nájme nevyplývalo ani vynaloženie nákladov vo výške 20,--Eur za pristavenie vozidla, nemá žalobca na uvedenú sumu nárok. Preto odvolací súd vo zvyšnej časti, ktorou súd žalobu zamietol, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej druhej výrokovej vete podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

44. Ďalšou odvolacou námietkou žalobcu bola skutočnosť, že nesúhlasí so zamietnutím nároku žalobcu na úrok z omeškania tak, ako to zdôvodnil súd prvej inštancie v odseku 37,38 napadnutého rozhodnutia.

45. Podľa ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

46. Podľa § 11 ods. 7 cit. zákona poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

47. Podľa § 11 ods. 8 cit. zákona ak poisťovateľ nespĺní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu. 15a)

48. Odvolací súd konštatuje, že v súdenom prípade žalovaný splnil povinnosť vyplývajúcu mu z vyššie citovaného ustanovenia § 11 ods. 6, keď podľa písmena b/ poskytol žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré znížil poistné plnenie (oznámenie o poistnom plnení zo dňa 28.01.2020). Odvolací súd má za to, že ust. § 11 ods. 8 sa týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti s prešetrovaním poistnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarcu v § 11 ods. 8 predmetného zákona jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu. Je tak tomu v prípade, ak si poisťovateľ nespĺní povinnosť podľa ust. § 11, odsek 6. Odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 splnil, nebol preto povinný hradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostal s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradil v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody, v tomto konkrétnom prípade 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia tak, ako to uviedol súd prvej inštancie (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018, rozsudok NS SR sp. zn. 1Cod/212/2017 z 26.02.2019).

49. Neobstojí námietka žalobcu, že ust. § 11 ods. 8 zákona o PZP má povahu sankcie za nesplnenie nepeňažnej povinnosti uvedenej v § 11 ods. 3 uvedeného zákona a má pôsobiť preventívne, aby poisťovateľ v určenej lehote prešetril škodovú udalosť, poškodenému oznámil výsledok tohto šetrenia a rozsah poistného plnenia. Odsek 8 citovaného § 11 odkazuje na nesplnenej povinnosti s tým, že podľa odseku 6 písm. b/ § 11 je poisťovateľ povinný do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť, alebo pre ktoré znížil poistné plnenie. V tomto prípade došlo zo strany žalovaného

k zníženiu poistného plnenia, preto správne dospel súd prvej inštancie k záveru, že vzhľadom na to, že predmetom konania bolo určenie rozsahu skutočnej škody žalobcu, žalovaný sa môže dostať do omeškania s plnením náhrady škody až vtedy, ak po právoplatnosti súdneho rozhodnutia v lehote 15 dní priznanú náhradu škody žalobcovi neuhradí. Keďže uvedená situácia zatiaľ nenastala, žalobcovi aj podľa názoru odvolacieho súdu nárok na úrok z omeškania nevznikol.

50. Žalobca v odvolaní uviedol, že ho podáva vo všetkých výrokoch I. – III. Prvou výrokovou vetou súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 188,02 Eur. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ust. § 355 ods. 1 v spojení s § 359 CSP s tým, že proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje a odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Na rozdiel od predchádzajúceho procesného kódexu Civilný sporový poriadok výslovne obmedzuje právo strany podať odvolanie. Obmedzenie spočíva v tom, že právo podať odvolanie priznáva strane len v tom prípade, ak bolo rozhodnutie vydané v jej neprospech. Keďže prvou výrokovou vetou súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 188,02 Eur, nebolo týmto výrokom rozhodnuté v neprospech žalobcu, preto odvolací súd odvolanie žalobcu proti prvej výrokovej vete rozsudku súdu prvej inštancie podľa ust. § 386 písm. b/ CSP odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, keďže osobou oprávnenou podať odvolanie je tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

51. Súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, a žalovanému, ktorý mal v konaní úspech v rozsahu 85,32 % priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi. Keďže súd prvej inštancie správne vypočítal pomer úspechu a neúspechu strán sporu, odvolací súd rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica aj v napadnutej tretej výrokovej vete podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

52. Na základe vyššie uvedeného má odvolací súd za preukázané, že námietky žalobcu uvedené v odvolaní nie sú dôvodné, tieto boli vyvrátené v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré skutočnosti sú v napadnutom rozsudku podrobne uvedené a zdôvodnené. Po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdzeniami a dôkazmi strán sporu a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver s poukazom na zákonné ustanovenia.

53. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

54. Keďže odvolací súd odvolanie žalobcu proti prvej výrokovej vete odmietol, potvrdil rozsudok v napadnutej druhej výrokovej vete, ktorou súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol, potvrdil rozsudok okresného súdu aj v napadnutej tretej výrokovej vete, pripustil späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 1.102,40 Eur, ku ktorému späťvzatiu došlo z viny žalobcu, dospel k záveru, že žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

55. Rozhodnutie bolo prijaté členmi odvolacieho senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

– 2 –

41Cob/32/2023-293

file_0.png

file_1.wmf

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).